

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 603/2019
19.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Милана Миливојевића и Дарка Милутиновића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Миливојевића - адвоката Милана Латинковића и браниоца окривљеног Дарка Милутиновића - адвоката Владимира Ђурђевића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.200/17 од 17.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 255/19 од 17.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.06.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Миливојевића - адвоката Милана Латинковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.200/17 од 17.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 255/19 од 17.04.2019. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ.**

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Милутиновића - адвоката Владимира Ђурђевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.200/17 од 17.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 255/19 од 17.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К.200/17 од 17.12.2018. године окривљени Милан Миливојевић и Дарко Милутиновић су оглашени кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђени су и то окривљени Милан Миливојевић

на казну затвора у трајању од 3 (три) године, а окривљени Дарко Милутиновић на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, с тим што се окривљеном Милану Миливојевићу у изречену казну затвора урачунава време проведено у притвору од 27.10.2010. године до 24.11.2010. године.

Истом пресудом према окривљенима је изречена мера безбедности одузимање предмета и то опојне дроге марихуане, мобилних телефона и једне електронске вагице за прецизно мерење, а како је то ближе означено у изреци пресуде. Од окривљеног Милана Миливојевића је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и то домаћи новац у износу од 4.200,00 динара и страни новац у износу од 15 евра, а који износи ће по правноснажности пресуде бити уплаћени у буџет Републике Србије. Окривљени су обавезани да солидарно исплате суду трошкове кривичног поступка - трошкове вештачења у износу од 222.157,95 динара, с тим што је окривљени Дарко Милутиновић обавезан да на име трошкова вештачења исплати суду и износ од 7.500,00 динара, а све у року од 30 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 255/19 од 17.04.2019. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених Милана Миливојевића и Дарка Милутиновића и потврђена је пресуда Вишег суда у Новом Саду К.200/17 од 17.12.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Милана Миливојевића - адвокат Милан Латинковић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважи поднети захтев, те да укине пресуде Вишег суда у Новом Саду К.200/17 од 17.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 255/19 од 17.04.2019. године и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку;

- бранилац окривљеног Дарка Милутиновића - адвокат Владимир Ђурђевић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуде Вишег суда у Новом Саду К.200/17 од 17.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 255/19 од 17.04.2019. године тако што ће на основу члана 423. тачка 2) ЗКП окривљеног Дарка Милутиновића ослободити од оптужбе, те да одложи извршење побијане правноснажне пресуде до одлуке по захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, по оцени навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Миливојевића је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 10), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу захтев одбачен, јер нема прописан садржај.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Милутиновића је недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, бранилац окривљеног Милана Миливојевића у поднетом захтеву истиче да су нижестепени судови побијаним пресудама повредили одредбу члана 453. ЗКП. Наиме, како је раније укинута првостепеном пресудом Вишег суда у Новом Саду К.2142/10 од 07.06.2017. године окривљени Милан Миливојевић био ослобођен од оптужбе за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ које му је стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца, те како је на наведену пресуду јавни тужилац изјавио жалбу само због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и због погрешно утврђеног чињеничног стања из члана 440. ЗКП, а не и из разлога погрешне примене кривичног закона из члана 439. ЗКП, а који жалбени разлог по ставу браниоца једино омогућава да у евентуално даљем току кривичног поступка пресуда буде измењена на штету окривљеног, то стога првостепени суд у поновљеном поступку, након укидања раније првостепене пресуде по жалби јавног тужиоца, није могао пресуду изменити на штету окривљеног и огласити га кривим за наведено кривично дело.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Миливојевића се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 453. ЗКП, која предвиђа забрану преиначења на штету окривљеног, прописано је да ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

По налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови у поновљеном поступку, након укидања раније првостепене пресуде, нису прекршили забрану преиначења на горе (*reformatio in reius*) прописану одредбом члана 453. ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљеног, обзиром да нису изменили пресуду на штету овог окривљеног ни у погледу правне квалификације кривичног дела, нити у погледу кривичне санкције. Наиме, у ситуацији када је суд првобитно донео ослобађајућу пресуду у односу на окривљеног, а јавни тужилац ту пресуду побија изјављеном жалбом због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и због погрешно утврђеног чињеничног стања, то, по налажењу Врховног касационог суда, нема повреде одредбе члана 453. ЗКП када суд у поновљеном кривичном поступку, након укидања раније првостепене пресуде по жалби јавног тужиоца,

окривљеног огласи кривим за кривично дело за које је он оптужен и за које је раније укинутом првостепеном пресудом био ослобођен од оптужбе. Ово стога што жалба јавног тужиоца изјављена против ослобађајуће пресуде због погрешно утврђеног чињеничног стања садржи у себи и жалбу због повреде кривичног закона, а у конкретном случају, управо из навода жалбе јавног тужиоца (странице 199 до 203 списка предмета), јасно произилази да се у жалби због погрешно утврђеног чињеничног стања јавни тужилац фактички жали и због повреде кривичног закона.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Миливојевића у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да се правноснажна пресуда заснива на доказу на којем се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на исказу сведока АА, ... окривљеног Милана Миливојевића, датог на записнику о главном претресу од 26.09.2016. године, а која сходно одредби члана 94. став 1. тачка 2) ЗКП има статус привилегованог сведока и ослобођена је од дужности сведочења. Ово имајући у виду да како наведени привилеговани сведок није уопште позвана на главни претрес одржан дана 14.12.2018. године, то стога у конкретном случају нису биле испуњене процесне претпоставке за читање на том главном претресу исказа сведока АА датог на записнику о главном претресу од 26.09.2016. године, обзиром да је одредбом члана 406. став 2. ЗКП предвиђено да се записници о ранијем испитивању сведока који су ослобођени дужности сведочења (члан 94. став 1. ЗКП) не смеју извести као доказ у складу са одредбама члана 406. ЗКП уколико ти сведоци нису уопште позвани на главни претрес.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани, обзиром да из побијаних пресуда произилази да, иако је првостепени суд у конкретном случају у току доказног поступка на главном претресу одржаном дана 14.12.2018. године прочитао исказ сведока АА који је она дала на записнику о главном претресу од 26.09.2016. године, суд на исказу овог сведока уопште није засновао побијану правноснажну пресуду, имајући у виду да није прихватио исказ сведока АА, а што јасно произилази из разлога првостепене пресуде датих на странама 13 и 14. Следствено наведеном, то се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да су нижестепени судови учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Осим тога, као неосновани се оцењују и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да изрека првостепене пресуде не садржи сва законом прописана обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, већ евентуално обележја кривичног дела из члана 247. став 1. КЗ. Наиме, по ставу браниоца у изреци правноснажне пресуде описана је само радња давања опојне дроге, а не и једна од

алтернативно предвиђених радњи извршења предметног кривичног дела - неовлашћена продаја опојне дроге, обзиром да се у односу на догађај од 27.10.2010. године у изреци пресуде не наводи да је за предату опојну дрогу окривљени Милан Миливојевић од окривљеног Дарка Милутиновића добио било какву противвредност или да је постојала обавеза да се иста „накнадно“ плати.

Кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, те да из чињеничног описа радње извршења кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде произилази да је окривљени Милан Миливојевић кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ извршио једном од алтернативно предвиђених радњи извршења овог кривичног дела, тако што је “од неутврђеног дана током октобра месеца 2009. године па до 27.10.2010. године у Новом Саду .... неовлашћено држао а ради даље продаје супстанцу опојну дрогу *Cannabis sativa L*, тзв. марихуану, а која је Решењем о утврђивању опојних дрога и психотропних сустанци („Службени гласник РС, број 24/05) проглашена за опојну дрогу под редним бројем 47 на листи А, да би је у наведеном периоду у више наврата неовлашћено продавао окривљеном Дарку Милутиновићу ...“, а на начин како је то ближе описано у изреци пресуде, то по налажењу Врховног касационог суда јасно и недвосмислено произилази да изрека првостепене пресуде садржи сва битна законска обележја кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, за које је окривљени у овом кривичном поступку оптужен и правноснажно оглашен кривим. Имајући у виду напред наведено, то је, по налажењу овога суда, у конкретном случају правилно примењен кривични закон правном квалификацијом кривично-правних радњи окривљеног Милана Миливојевића као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, па се стога неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца овог окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Миливојевића је у преосталом делу одбачен, јер нема прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што уопште не образлаже у чему се конкретно ова повреда закона састоји, па је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда,

подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Милутиновића је у целости одбачен као недозвољен.

У конкретном случају, бранилац овог окривљеног као разлог подношења захтева само формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном и цитира законски текст исте, с тим што из навода којима образлаже ову повреду произилази да бранилац фактички указује на неправилну примену одредбе члана 88. ЗКП (због које није дозвољено подношење захтева) од стране суда. Ово имајући у виду да истиче да суд, сходно одредби члана 88. ЗКП, није био овлашћен да једино на основу раније датог признања окривљеног Дарка Милутиновића, које је он потом оповргао на главном претресу изменивши своју одбрану и негирајући извршење кривичног дела, а без прикупљања и извођења иједног другог доказа, осим доказа који се односе искључиво на околности догађаја од 27.10.2010. године, окривљеног Дарка Милутиновића огласи кривим да је у периоду од неутврђеног дана током октобра месеца 2009. године па до 27.10.2010. године континуирано у више наврата ради даље продаје набављао опојну дрогу марихуану и након мерења у мање пакетиће исту неовлашћено продавао.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног Дарка Милутиновића, као разлог побијања правоснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на повреду одредбе члана 88. ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Дарка Милутиновића оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 10), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Миливојевића - адвоката Милана Латиновића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП овај захтев у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу исти захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Милутиновића - адвоката Владимира Ђурђевића је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић